

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — "Αχ, μεγάλο παιδί! τι χαριτωμένο που είσαι!

ΕΛΕΝΗ, εγχειρομένη, με πολλήν ζωηρότητα: — Παιδί! Αιώνως παιδί! Άλλο λόγο δεν ξέρουν να πούν!... "Όταν πρόκειται να με στερήσουν καμιά εύχαριστη... θέατρο, συναναστροφή ή (με μικρίαν) χορό, όπως απέψε, α! είμαι παιδί. "Όταν όμως παίζω κ' εγώ... με την κούκλα μου, σαν παιδί... ή ξαναδιαβάζω τα παιδικά μου παραμύθια, που μου άρέσουν τόσο, α, δεν κάνει, τότε είμαι μεγάλη!... (Μιμουμένη τους γονείς της:) "Πώς; δεν ντρέπεσθε, 'ς την ηλικία σας, Δεσποινίς, να βρίσκετε εύχαριστη με τα παιδικαίσι; Σεξ τώρα πια έμεγαλώσατε, είσθε σωστή Δεσποινίς!" (Με παράπονο:) Καλά το λέγω εγώ: Κανείς, κανείς δε μάγαπά εδω-μέσα! (Με τās τελευταίας λέξεις, την παίρνει το παράπονο, και πάλιουσα εις το κάθισμά της, αναλύεται εις λυγμούς).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, συγκινημένη, την χαιδεύει: — "Ήσύχασε, μη μου κλαίς, χρυσή μου Έλενίτσα... Κοκκινίζουν και ασχημίζουν τα εμπορρα μάτια από τα πολλά δάκρυα. "Αφήστέ τα τώρα τα λυπηρά!.. Έλάτε, πάψτε τα κλάμματα, κ' εγώ θα μείνω απόψε μαζί σας, άργά, την νύκτα, όπως 'ς τα παλιά τα χρόνια, που ήσθε δλη δική μου... και σās μιλούσα με το σύ, και σās έλεγα, για να κοιμηθήτε, ένα σωρό παραμύθια..."

ΕΛΕΝΗ, σκουπίζουσα τα δάκρυά της: — "Πού με κρατούσαν άγρυπνη, αλήθεια;.. "Έλα εδω, κάθησε κοντά μου... 'ς αυτήν εδω την πολυθρόνα... Βλέπεις; πείε πιά! Δεν κλαίω. "Άπεναντίας μάλιστα γελάω... (Γελά δυνατά.) Νά, είδες πώς γελάω; (Γελούν και αι δύο.) "Α, μεγάλη σου ή καλωσύνη να έλθης απόψε να μου κρατήσης συντροφιά! "Αλλά... πέ μου την αλήθεια... "Όχι πολύ, λιγάκι... δεν το έκαμες και από συμφέρον; "Ε, κατηργάρα;..."

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, διαμαρτυρομένη: — "Από συμφέρον; Πώς σās πέρασε τέτοια ιδέα!..."

ΕΛΕΝΗ: — "Μά...ξέρω κ' εγώ! (Με πονηρίαν.)Θά είπες με το νου σου: "Είμαστε και οι δυο όλομόναχες,νύκτα ώρα, 'ς αυτό το μεγάλο σπίτι... Πώς να κοιμηθώ! "Ας; πάω καλλίτερα να βρω την Έλενίτσα μου, να γρυπνήσουμε μαζί. Οι δύο μας φόβοι, βοηθούμενοι και υποστηριζόμενοι αμοιβαίως, θα κάμουν τότε ένα θάρρος, αν όχι μεγάλο, τουλάχιστον... ύποφερτο". "Ε, δεν λέγω καλά; Και πολύ φρόνιμα έκαμες, γιατί, το ξέρεις, εγώ είμαι δειλή, και ίσως πιο δειλή από σενα."

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — "Έτσι φαίνεται!..."

ΕΛΕΝΗ: — "Και ποιος φταίει γι' αυτό; "

Ποιος άλλος από την παραμάνα μου; Με τις ιστορίες σου, με τα παραμύθια σου, τα φανταστικά, τα νεραϊδικά, τα διαβολικά, μ' έκαμες να φοβούμαι τώρα και τη σκιά μου... "Ας είναι όμως, όταν θά παντρευτώ..."

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — "Σ' ένα χρόνο, ε;... Καλά. Φροντίστε μόνο να βρήτε κανέναν άνδρα γενναίο... που να κάμνη ή γενναίότης του για δυο... και μάλιστα για τρεις... αν δηλαδή σκιοπευέτε να με κρατήσετε και μένα."

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά το γαλλικόν του G. Galland.)

ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ (ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΒΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

— Μπορείς να καθαλιεψής, Σάσα; — Ναι, αλλά γιατί; — Γιατί πάρα-πέρα δεν υπάρχει θρόνος. Μόνον μονοπατι. — Έσύ, Βάσκα; ήρώτησεν ο Σάσας. — Έγώ καθαλιεύω και χωρίς σέλα, άπεκριθη το χωριατόπουλο. Το έκαμα τόσες φορές. — Έγνοια σου, φίλε μου, και ο Βάσκας δεν φοβάται τίποτα. Πάντα αυτός θα τα καταφέρνη! Τά άλογα τους έπερίμεναν εκεί, έτοιμα, — μικρόσωμα άλογα αλλά εύρωστα και καλοθρεμμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Οι κάτοικοι του δάσους Τήν άλλην ήμέραν, πρds το βράδυ, οι ταξιδιωτάι μας έφθασαν εις ένα χωριουδάκι, που εύρισκτο εις το μέσον του δάσους. "Ένα ποταμάκι διαυγές και χαρωπόν το διέσχισε, καθρεπτιζον εις τα νερά του τα πράσινα δένδρα της όχθης του. Μία μεγάλη ξυλίνη καλύδη έφαινετο εκεί ως να έστηρίζετο εις τους κορμούς των γηραιών δρυών. Οι κάτοικοι της έσπευσαν εις προϋπάντησιν των ταξιδιωτών. "Ητο οικογένεια άληθινών γιγάντων' ο ύστερότοκος υίος ήτο όλίγον μεγαλύτερος από τον Σάσαν, οι άλλοι ήσαν ήδη τέλειοι άνδρες, μολονότι ο πατέρας των δεν έφαινετο γέρων. Μόνον μερικά λευκαί τρίχες έμαρτύρουν ότι είχε περάση τα πενήντα. — Πότε θα γηράσης τελοσπάντων, Πάρφιν Σίλιτς; ήρώτησεν ο Άλέξης Λούδοβιτς. — Σε περιμένω' άμα γηράσης έσύ, θα έλθη άμέσως και ή δική μου άράδα!

Ο Πάρφιν Σίλιτς εκύτταζε προσεκτικά τον Σάσαν. — Αυτός είναι; — Ναι, φίλε μου... ο άνεψιός μου.

— "Έλασα το γράμμα σου... "Ισως, με τη βοήθεια του Θεού, θα επιτύχουμε... — Έλπίζω ότι θα κάμετε τα δυνατά σας. — Μείνε ήσυχος. Πάμε μέσα τώρα. Εκεί τα λέμε καλλίτερα. Ο Σάσας έμεινε μόνος με τόν Βάσκαν.

Ο ήλιος έβασίλευεν, υμνούμενος από τα κελαδήματα των πουλιών. Τα λουλούδια έσκόρπιζαν τās ευωδίας των. Ο ήχος ενός κέρατος ήκούετο κάθε τόνον, τα κοπάδια έγύριζαν εις το χωρίον. Αι γυναικες έδγήσαν να τα προϋπάντησουν. Μία άπ' αυτές έχαιρέτισε τον Σάσαν με φιλικόν νεύμα, αλλά φαίνεται ότι ο Βάσκας της άρσεσε περισσότερο, διότι του έχαιμογέλασε με πολλήν καλωσύνην.

— Πού είσαι, μικρέ, εφώνασε πρds τον Σάσαν, με βοηθās λιγάκι; — Εις τί; — Νά, βλέπεις εκείνη την κίτρινη άγελάδα; "Αν ήθελες να την τραβήξης ως το σταύλο. Χωρίς να καταδεχθή ναπαντήση, ο Σάσας ένευσεν εις τόν Βάσκαν να τόν αντικαταστήση, κ' έστρεψε τα νάτα. — Μπα τον τερπέλη! άνέκραξεν ή χωρική σκανδαλισθεύσα. Έγώ το λέω της γάτας μου κ' ή γάτα της ούρας της! Καλέ, μην είναι ήλίθιος; "Έχουμε έναν τέτοιο 'ς το χωριό' από ύγεία' όση θέλεις, μ' από δουλεία...σχήμα!

— Είπε άρχοντόπουλο, εζήγησεν ο Βάσκας, τραβών από το σχοινί της την άγελάδα. — Άρχοντόπουλο...και με τούτο; — Διαβάζει βιβλία, ξέρει όλα τάστέρα με τ'ονομά τους. "Έχουν ξεδέψη χιλιάδες γι' αυτόν. — Άστειεύεσαι; Κ' εδω είναι άνθρωποι που ξέρουν να διαβάσουν, μα όλοι τους δουλεύουν. — Μα είναι άρχοντόπουλο σου είπα... αφέντης, πώς το λένε;...

— Μπα; Μήπως και ο Άλέξης Λούδοβιτς δεν είναι αφέντης; Μα ξέρει τις δουλειές καλλίτερα μας. Και οι αφεντάδες έχουν χέρια και πόδια σαν έμας. — "Έχει παράδες, εζηκολούθησεν ο Βάσκας. — Και τί του χρειάζονται εδω; "Ας τούς χαίρεται. — Μελανία! εφώνασε τότε ένας χωρικός. "Άφισε τη φλυαρία και κόπιασε 'δω!..."

Ο Σάσας ήτο πάλιν δυσηρεστημένος. Τί παράξενος κόσμος, έλεγε. Και για ποιόν τον παίρνουν; "Ακους εκεί που θα τραβήξη αυτός την άγελάδα 'ς το σταύλο! Τί θα έλεγεν αν τον έδλεπεν ο φίλος του, ο πρίγκιψ Σελέτσκις; Αυτός, ένας Σέτσκις, κοπέλλι μίσε χωριάτισσας!... — Θεέ! θεέ! εφώνασε βλέπων τόν

Άλέξην να εξέρχεται από την καλύδην. — Τί θέλεις; — Τί άνθρωποι! Μία χωριάτισσα μου έπρότεινε, φαντασθήτε, να μπάσω την άγελάδα 'ς το σταύλο! — Και το έκαμες; — Άστειεύεσθε; — Καθόλου! Έδω οι χωρικοί είναι άληθινοί γεωργοί, έλεύθεροι, υπερέφανοι. Ο ένας βοηθεί τόν άλλον. "Έχουν την ιδέα ότι ή άργία, ή όκνηρία, φέρει άτιμίαν. Είναι μία οικογένεια άξια κάθε σεβασμού, και σε συμβουλεύω να παραδειγματισθής...

— Από τούς χωριάτες! άνέκραξεν ο Σάσας. "Όχι δά! — Σου το είπα και άλλοτε, Σάσα. Εις αυτόν τόν κόσμον δεν υπάρχουν παρά τίμιοι και κατηργαροί, άνθρωποι εργαζόμενοι και άνθρωποι που δεν κάμουν τίποτα. Με την βοήθειαν του Θεού εγώ έπλήρωσα το χρέος μου εις την εργασίαν. Παντού είμπορώ να τα βγάλω πέρα. Να χάσω την περιουσίαν μου, ναι, αλλά να χαθω εγώ ο ίδιος, ποτέ! Μην το λημονήσης αυτό, παιδί μου... Ο Άλέξης Λούδοβιτς έσιώπησε μίαν στιγμήν, εκύτταζε τόν άνεψιόν του με βλέμμα γεμάτον οίκτον, και σοβαρώτατος εζηκολούθησε: — Σάσα, μου είπες ότι θέλεις να γίνης άνθρωπος. "Ηλθεν ή ώρα να το αποδείξης. Θά λείψω δια μίαν υπόθεσιν που με καλεί. Και φεύγω αύριο άμέσως. Έλα εδω να σε φιλήσω και ο Θεός να σ' εύλογήση. Χαίρε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Πού είναι ο Θεός μου;

Το πρωί ο Σάσας εζύπνησε κατά την συνήθειάν του άργά. Ο Κολοδός δεν ήτο εις το δωμάτιόν του. Ο ήλιος έρριπτε δια μέσου των δένδρων ζωηρόν φως με άνταυγείας ύποπρασίνους. Ο Σάσας έσηκώθη. Τα φορέματά του ήσαν ζαρωμένα, τά υποδήματά του καταλασπωμένα. — Βάσκα! εφώνασε. Βαθεία σιωπή έβασίλευεν εις το σπίτι. — Βάσκα! Κάτι εκίνηθη. Βήματα ήκούσθησαν εις την σκάλαν. — Έσύ ξεφωνίζεις έτσι; ήρώτησεν ή ίδια χωρική που του είχεν όμιλήση και χθές. — Θέλω το Βάσκα. — Γιατί; — Για να μου βουρτίση τα ρούχά μου και να μου γυαλίση τα παπούτσια μου. — Και γιατί δεν το κάνεις μοναχός σου; Αυτό πάλι δεν το καταλαβαίνω. "Αν ήταν τα ρούχα και τα παπούτσια του Βάσκα, μάλιστα. "Αλλά δικά σου πράγματα θέλεις να τα καθαρίση εκείνος; Γιατί τάχα;

«Να χαθής, άνόητη!» του ήλθε του Σάσα να φωνάξη... Άλλ' έκρατήθη και άπήνησε: — "Άφισέ τ' αυτά και πές του να έλθη άμέσως εδω. — Ποιανού, καλέ; — Του Βάσκα!

— Ο Βάσκας έσηκώθη τα χαράματα, εκουδάλησε νερό, έπιασε φάρια να φάμε όλοι μας, έπειτα έξεψε τ' άλογα κ' έφυγε για το δάσος. Είναι καλό και άξιο παιδί! (Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΑΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΥΓΓΡΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΙΣ το προηγούμενο φύλλον ή διάπλασις σās έδωκεν ένα μικρόν άποσπασμα από τήν «Άπομνημονεύματα» του Άνδρέου Συγγρού. Έμάθατε πώς απέκτησε το πρώτον του ρολόγιον' άρα γε δεν θα είχατε την περιέργειαν να μάθετε πώς απέκτησε και το πρώτον του...έκατομμύριον; Δεν θα ήτο, μα την αλήθειαν, όλίγον διδακτικόν και όφελιμον!... Συνήθως σās διηγούνται τούς βίους μεγάλων στρατηγών, κατακτητών, πολιτικών, φιλοσόφων, έπιστημόνων, καλλιτεχνών, έφευρετών, και αυτούς σās προβάλλουν ως παραδείγματα αξιομιμήτα. Διατι δεν θα ήτο επίσης διδακτικός, αξιοπερίεργος και αξιομιμήτος ο βίος ενός ανθρώπου, ο όποιος με τόν ύποθετον ήτοι μεγαλειέταν τών εν Έβλάδι περιουσιών και με αυτήν κατώρθωσε να κάμη πράγματα και θαύματα; "Η αλήθεια είναι, ότι όπως δεν είμπορεί κανείς να γίνη μέγας στρατηγός, κατακτητής, έπιστήμων ή καλλιτέχνης, εάν δεν έχη εκ γενετής την λεγομένην ιδιοφυίαν, άλλο τόνον δεν είμπορεί χωρίς αυτήν, να γίνη μόνος του ζάπλουτος. Άλλο είναι να κληρονομήσης έκατομμύρια, να κερδίσης λαχεία, ή όπωσδήποτε να πλουτήσης εκ τύχης. Διά να πλουτήσης όμως με την εργασίαν σου, ναρχίσης από το μηδέν και να τελειώσης με εζ ή επτά μηδενικά, χρειάζεται όληνη, όλιγίστη τύχη, πολλή θέλησις και μεγάλη ιδιοφυία. Ο Άνδρέας Συγγρός, άγαπητοί μου, τόν όποιον θαυμάζω άφότον άνέγνωσα τ' Άπομνημο-

νευμάτά» του, τύχην είχαν όσσην έχει κάθε άνθρωπος μη εξαιρετικώς κακότυχος' θέλησιν όμως είχαν όσσην όλίγοι άνθρωποι έχουν εις τόν κόσμον, ιδιοφυίαν δε έμπορικην και τραπεζιτικην όσον όλιγιστοί! Είμπορεί μάλιστα να ισχυρισθής κανείς ότι, εις τόν είδος του, υπήρξεν ο μεγαλύτερος άνθρωπος της εποχής του. Έργασθείς εις την Τουρκίαν και εις την Ελλάδα, έκαμεν έκατομμύρια. Έάν ειργάζετο εις την Άμερικην, θα έκαμεν δισεκατομμύρια και θα ήτο τόνον γνωστός εις τόν κόσμον, όσον ο Άστορ και ο Βάνδερμπιλδ.

Λέγον περιφρονητικώς—συνήθως οι πτωχοί, — δι' όσους έκαμαν περιουσίας, ότι εκλεψαν. "Ε, λοιπόν σās βεβαιώ ότι ο Άνδρέας Συγγρός δεν εκλεψε καθόλου! Μόνον ειργάσθη. Άλλ' έπειδή ήξευρε να εργάζεται περισσότερον και καλλίτερα από τούς άλλους, δι' αυτό έπλούτησε γρήγορα. Μου φαίνεται δε ότι ή εργασία είναι το εντιμότερον πράγμα του κόσμου, άξιον σεβασμού εν πάση περιπτώσει, και άξιον θαυμασμού όταν έπιτυγχάνη όσον ή εργασία του Συγγρού. Ο Άνδρέας Συγγρός, Χίος τήν καταγωγήν, ήτο υίος ιατρού. Ο πατήρ του, μη κατορθώσας, φαίνεται, να διαγνώση την ιδιοφυίαν του, τόν προώρισε και τόν άνέτρεφε δι' έπιστήμονα. Άλλ' ο μικρός Άνδρέας, μαθητής τότε του Γυμνασίου Σύρου, έλασεν επί ώρας έμπρός εις τας λίρας των άργυραμοιδών και έφλέγετο από τόν πόθον να γίνη έμπορος. Έχρειάσθησαν αχιλία βάσκινα», μέσα και παρακάλια, διά να μεταπεισθής ο άκαμπτος και έπιμονος πατήρ του, και ναποφασίση, άμα έτελειώσε το Γυμνάσιον, να τόν στείλη «χάριν δοκιμής» εις την Κωνσταντινούπολιν, διά να μαθητεύση εκεί εις γραφεύον έμπορικόν. Άλλ' ή έπιτυχία αυτής της δοκιμής υπερέβη τās προσδοκίας και αυτού του ίδιου. Διά να την εκτιμήσετε καλλίτερα, θα σās όμιλήσω με αριθμούς. Ο Άνδρέας Συγγρός ήτο μόλις δεκαεξαετής, όταν μετέβη εις Κωνσταντινούπολιν και εισήχθη εις το γραφεύον του Δαμιανού' (το γραφεύον αυτό ήτο ύποκατάστημα μίσε των μεγαλύτερων ελληνικών έμπορικών Έταιριών της εποχής εκείνης.) Είχε τελειώση, ως είπαμεν, το Γυμνάσιον, ήξευρεν' άρκετά γαλλικά, όλίγα ιταλικά και άγγλικά, είχε σπουδάση κατά τούς μήνας των διακοπών στοιχειά διπλογραφίας και λογιστικής, και εις την Κων)πολιν, εντός εζ μηνών, κατώρθωσε να μάθη και τα τουρκικά, τά όποια τώ έχρειάζοντο διά την εργασίαν του. Μετά εν έτος, εις ηλικίαν 17 ετών, ο άπλοός μαθητευόμενος ώνομάζετο πρώτος γραμματικός κατασυχάρης εις το γραφεύον του Δαμιανού, δηλαδή, με άλλους λόγους, ύποδιευθυντής! Έίκοσι έτών

είχεν ήδη σχηματίσει τον πυρήνα της περιουσίας του, από τας οικονομίας του και από μικράς εμπορικής πράξεις, τας οποίας είχε το προνόμιον να κάμνη διά λογαριασμόν του. Είχε τότε έως 40,000 φράγκα ιδικά του. Εικοσιδύο έτων προσελαμβάνετο ως συνεταίρος της μεγάλης 'Εταιρίας, με συμμετόχην εις τὰ κέρδη κατά 5 και μετ' ὀλίγον κατά 7 τοὺς εκατόν. Ὁ Δαμιανὸς εἶχεν ἀποθάνῃ, καὶ αὐτὸς ἦτο πλέον ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Κων/πόλει ὑποκαταστήματος καὶ εἰς τῶν κυριωτέρων μοχλῶν τῆς 'Εταιρίας. Εἰκοσιδύο ἐτῶν, φαντασθῆτε! Εἰς ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἄλλοι μόλις ἀρχίζουν τὸ στάδιόν των, ὁ Ἀνδρέας Συγγρὸς ἦτο ἤδη μεγαλέμπορος, μ' ἐτήσιον κέρδος πολλακίς ἄνω τῶν εκατῶν χιλιάδων!

Ὁ μανθάνων αὐτὰς τὰς λεπτομερείας δὲν ἀπορεῖ πλέον πῶς ὁ Ἀνδρέας Συγγρὸς κατώρθωσε νὰ κάμῃ τόσῳ μεγάλην περιουσίαν. Ἐπὶ ἕτη ἀκόμη πολλὰ ἐξηκολούθησε νὰ ἐργάζεται μετ' ἰδίου ζήλου καὶ μετ' ἰδίαν ἐπιτυχίαν. Τὸ στάδιόν του ἦτο ὡς μία κλίμαξ, τῆς

ὁποίας, σταθερῶς, ἀσφαλῶς, ἀνέβαινε καθ' ἑκάστην μιάν βαθμίδα. Ποτὲ δὲν ἐστάθη, ποτὲ δὲν ὀπισθοχώρησεν ἀπὸ ἀδυναμίαν. Πάντοτε ἐμπρός, πάντοτε πρὸς τὰ ἐπάνω! Καὶ οὕτως ἐφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι κατεῖχε τὸ μαγικὸν τετράφυλλον τριφύλλι, ποῦ ἀνοίγει ὅλας τὰς θύρας καὶ καταλύει ὅλα τὰ προσκόμματα. Καὶ τὸ μαγικὸν αὐτὸ τριφύλλι ἦτο ἡ θέλησις, ἡ ἰκανότης, ἡ ἰδιοφυΐα, ἡ ἐπιμονὴ ἢ ἀκαίμητος καὶ ἡ φιλεργία ἢ ἀδιάκοπος!

Καὶ ἔπειτα, μετὰ τὸν θησαυρισμὸν, ἡ ὥραία ἐκείνη χρῆσις τοῦ πλοῦτου. Ἐμβόλημα τῆς ζωῆς του ὁ Ἀνδρέας Συγγρὸς κατέστησε τὸ Ἔρδ' ἀγαθὸν (κάμνε καὶ καλόν). Τὰς πολυαριθμοὺς εὐεργεσίας, τὰς οποίας ἐπραγματοποίησε ζῶν ὁ μέγας εὐεργέτης, ἐσυνέχισε καὶ μετὰ θάνατον διὰ τῆς διαθήκης του, ἡ ὁποία δικαίως ἐπωνομάσθη «ποίημα εὐποιίας». Διὰ τοῦτο ὀλίγων πλουσιῶν τὸ ὄνομα παραμένει τόσῳ λατρευτὸν καὶ εὐλογητόν, ὅσον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδρέου Συγγροῦ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ κακὴ Ψιψίνα ἔγινε ἀμέσως ἀφαντῆ. Γιατί ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι; Για ν' ἀποφύγῃ βέβαια τὴν τιμωρίαν ποῦ τῆς ἀξίζει. Καὶ δὲν τὴν ἐκνήγησαν; δὲν τὴν ἐπίασαν; δὲν τὸ ξέρω, καὶ οὔτε μᾶς μέλει τί ἀπέγινε τέτοιο τέρας. Ἄς κωττάξομε καλλιτέρα νὰ ἰδοῦμε τί ἀπέγινε ἡ δυστυχισμένη ἡ Αὐγουλά καὶ ἡ ἀξιολύπητη ἡ μητερούλα τῆς...

Ὁ γιατρός εἶπεν ὅτι ἡ κατάστασις τῆς Αὐγουλάς ἦταν πολὺ σοβαρά, ἀλλὰ ὅτι δὲν ἦταν ἀδύνατον νὰ γίνῃ καλά. Ὑπομονὴ μόνον ἐχρειάζετο καὶ θάρρος. Νύκτα-μέρα ἡ Αὐγουλά καθέσθαι τώρα στὸ κρεβάτι. Δὲν ἔχει πόδι ἢ κακομοῖρα! Ἡ κακὴ Ψιψίνα, μετ' ἡμῶν ποῦ τὴν ἐπίασε, τῆς τὸ ἐξέσχισε καὶ τῆς τὸ ἔκαμε σὲ κακὸ χάλι. Ὁ γιατρός εἶπε ὅτι καλλιτέρα θὰ ἦταν νὰ τὸ κόψουν ὅλας διόλου, καὶ νὰ παραγγείλουν ἕνα καινούργιον πόδι γιὰ τὴν κούκλα τῆς Λιλίκας.

Ἡ παραγγελία ἔγινε... πέρασαν ὀκτὼ μέρες ἀπὸ τὸ δυστύχημα. Ἄλλ' ἀκόμη νὰ ἔλθῃ τὸ καινούργιον πόδι τῆς Αὐγουλάς!

Ὑπομονὴ καὶ θάρρος, καθὼς εἶπε καὶ ὁ γιατρός. Καὶ πραγματικῶς, ἡ ὑπομονὴ καὶ τὸ θάρρος τῆς ἀρρώστης ἦταν ἀξιοθαύμαστα καὶ τὰ δύο!

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΥΛΟΣ

Ἐστὸ ξέφαντο, τηρᾶτε ἐκεῖ, ψηλά ψηλά ἐπὶ τῆς ῥάχης, ὁ Μύλος κι' ὅλη κατοικεῖ τοῦ Μόλου ἢ φραμελιά, ἐννιά παιδιὰ ποῦ τάχει βολμένα ἐπὶ δουλιὰ.

Ἀσπροντυμένα μετ' ἰνὸν σὰν τὰ γυνάκει τ' ἀγέρι, πῶ πρῶτο-πρῶτο πῶ στερνὸν νὰ πηλαλῆ παιδί, κανεὶς νὰ πῆ δὲν ξέροι, σὰν τρέχουν ἂν τὰ δῆ.

Τρέχουν τοῦ Μόλου τὰ παιδιὰ κι' οὐτὸς τὰ καμαρώνει, ὅμως σὰ νᾶχει ἀναποδιά στιγμὴ δὲν σταματᾷ, μὸν σκοῦζει καὶ μαλῶνει καὶ βγάξει μουγκρητὰ.

Τρέχουνε, τρέχουνε τὰ παιδιὰ, γυρίζουν τὸ λιθάρι καὶ μ' ὅλη ἀλέθουν τὴν καρδιά γιὰ τὴν καλὴ Μαρθῶ, ἀλέθουν ὅσο στάρι, τοὺς φέρνει ἂν τὸ χωριό.

Γιατί ἡ Μαρθούλα ἡ ζηλευτὴ ζυμᾶνε, πλάθει, ψήνει τοῦ λιοκαμένου δουλευτῆ τὸ μελανὸ ψωμί, καλὸ ψωμί ποῦ δίνει ὁ κόπος μετ' ἰμῆ.

ΑΔΕΛ. ΠΑΛΛΗΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Διὰ θύρας συνεχομένης σχεδὸν μετ' ἑξῆς τῆς θύρας τοῦ κήπου, εἰσῆρχετο τις εἰς τὸ περιπτερον, ὅπου εὐρίσκετο τὸ δωμάτιον τοῦ Κρόφφ. Ἄρα τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτο ὁμότιμον μετ' ἄλλο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκοιμάτο ἤδη ὁ Πιρς ὑπνὸν βαθύν.

Ὁ Κρόφφ εἰσῆλθε, κρατῶν πάντοτε τὸ φανάρι του, καὶ ἡ μεγάλη αἴθουσα ἐβυθίσθη εἰς πλῆρες σκότος.

Ἐπὶ δύο ἢ τρία ἀκόμη λεπτά, ἤκούετο ὁ ἦχος τῶν βημάτων τοῦ Κρόφφ, ὁ ὁποῖος ἐξεδέτο. Ἐπειτα δούπος ἐντονώτερος ἐμαρτύρησεν ὅτι ὁ ξενόδοχος ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔλοι ἐκοιμῶντο εἰς τὸ πανδοχεῖον, παρὰ τὸν ὄρουμαγδὸν τῆς λυσσαλέας πάλης τῶν στοιχείων, τοῦ ἀνέμου, τῆς βροχῆς, παρὰ τοὺς παρατεταμένους μυκηθμοὺς τῆς καταγίδος διὰ μέσου τοῦ δάσους τῶν δρυῶν, τῶν ὁποίων ἐθραύοντο ὅλονεν οἱ ὑψηλοτεροὶ κλάδοι.

Ὀλίγον πρὸ τῆς τετάρτης πρωϊνῆς ὁ Κρόφφ ἐσηκώθη καὶ, ἀνάψας ἐκ νέου τὸ φανάρι του, ἐξῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Σχεδὸν ταυτοχρόνως ἠνοιχθῆ καὶ ἡ θύρα τοῦ δωματίου, ὅπου εἶχε καιμηθῆ ὁ ἀγνώστος.

Ἦτο ἐνδεδυμένος ὅπως τὴν προτε-ραϊαν, διπλωμένος εἰς τὸν μανδύαν του, μετ' ἡμῶν κούκλαν εἰς τὸ κεφάλι.

— Ἐτοιμος, κύριε; ἠρώτησε ὁ Κρόφφ.

— Ἐτοιμος, ἀπεκρίθη ὁ ταξειδιώτης, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε δύο-τρία χάρτινα ρούβλια. Τί σᾶς χρεωστῶ, γιὰ τὴν νύκτα;...

— Ἐνα ρούβλι, ἀπεκρίθη ὁ ξενόδοχος.

— Ὅριστε ἕνα ρούβλι, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀνοίξετε.

— Ἀμέσως! ἀπεκρίθη ὁ Κρόφφ, ἀφοῦ ἐξηκρίωσε τὴν ἀξίαν τοῦ χαρτονομίσματος, παρατηρήσας αὐτὸ εἰς τὸ φῶς.

Ἐπειτα διηρθύθη πρὸς τὴν ἐξώθυραν, κρατῶν τὴν μεγάλην κλεῖδα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνασύρη ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— Δὲν θὰ πάρετε τίποτε πρὶν φύγετε; ἠρώτησε τὸν ἀγνώστου.

— Τίποτε.

— Οὔτε ἕνα ποτηράκι βότκα, οὔτε ἕνα ποτηράκι σνάψ;

— Τίποτε σᾶς λέγω. Καὶ ἀνοίξετέ μου γρήγορα. διότι βιάζομαι.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε.

Καὶ ὁ Κρόφφ, ἀφοῦ ἐτράβηξε τοὺς ξυλίνοὺς μοχλοὺς τῆς θύρας, τὴν ἐξεκλείδωσε.

Τὸ σκότος ἦτο ἀκόμη βαθύ. Ἡ βροχὴ εἶχε παύσῃ, ἀλλ' ὁ ἀνεμὸς ἐπνεεν ἀκόμη μανιώδης. Κλάδοι σπασμένοι ἐκάλυπταν τὸν δρόμον καὶ πλῆθος φύλλων ἐστροβιλιζόντο εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ ταξειδιώτης ἐστερέωσε τὴν κούκλαν τοῦ μανδύου του, ἔπειτα, χωρὶς νὰ προφέρῃ καμμίαν ἄλλην λέξιν, ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς καὶ μετὰ τινὰ βήματα ἐξηφανίσθη εἰς τὸ νύκτιον σκότος. Τότε, ἐνῶ ἐκεῖνος ἀνῆρχετο διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ πρὸς τὸ Περνάου, ὁ Κρόφφ, τοποθετήσας ἐκ νέου τοὺς ξυλίνοὺς μοχλοὺς, ἐπανεκλείσε τὴν θύραν τοῦ Σπασιμένου Σταυροῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Σλαῦοι καὶ Γερμανοί.

Τὸ πρῶτον τσάι, συνοδευόμενον μετ' ἑξῆς φωμάκια βουτυρωμένα, παρετίθητο ἀκριβῶς τὴν ἐνάτην πρωϊνὴν ὥραν εἰς τὴν τραπεζαρίαν τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν. Ἡ ἀκριβεία, «ἐξικινουμένη μέχρι τοῦ δευτερολέπτου», ὡς ἔλεγον καὶ οἱ ἴδιοι, ἦτο τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῶν πλουσιῶν αὐτῶν τραπεζιτῶν, τῶσον εἰς τὴν κατ' ἰδίαν ζωὴν ὅσον καὶ εἰς τὰς ὑποθέσεις των, καὶ τῶσον ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πληρωθοῦν ὅσον καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πληρωσοῦν. Ὁ Φράγκ Γιοχάουζεν, ὁ πρεσβύτερος τῶν ἀδελφῶν, ἐπέμενε καὶ ἐπρόσεχε πάντοτε ὅστε τὰ πάντα ἐν τῷ οἴκῳ—γεύματα, ἐπισκέψεις, ὦρα ὑπνου, ὦρα ἐγέρσεως, —νὰ εἶνε κανονισμένα στρατιωτικῶς,

καὶ μετ' αὐτῶν βεβαίως τὰ αἰσθήματα καὶ αἱ ἀπολαύσεις, ὅπως περίπου καὶ οἱ λογαριασμοὶ καὶ αἱ πράξεις τῆς Τραπεζῆς των, μιᾶς τῶν σπουδαιοτέρων ἐν Ρίγα.

Τὴν πρωϊαν ὅμως ἐκείνην, μολονότι ἐσήμανεν ἡ προσδιορισμένη ὥρα, τὸ σαμοβάρι δὲν εὐρέθη εἰς κατάστασιν νὰ λειτουργήσῃ ἀμέσως. Διὰ ποῖον λόγον; Κάποια νωθρότης ἴσως ἐκ μέρους τοῦ Τράνκελ, τοῦ θαλαμηπόλου, εἰδικῶς ἐπιφορτισμένου μετ' αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν...

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν καὶ ὁ ἀδελφός

αὐτοῦ, ἡ κυρία Γιοχάουζεν καὶ ἡ θυγάτηρ των Μαργάριτα Γιοχάουζεν, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, τὸ τσάι δὲν ἦτο ἐτοιμὸν διὰ νὰ γεμίσουν τὰ φυλτζάνια τὰραδιασμένα εἰς τὸ τραπέζι.

Γνωστὴ ἀλλ' ἠκιστα δικαιολογημένη ἀξίωσις τῶν πλουσιῶν αὐτῶν Γερμανῶν τῆς Βαλτικῆς, εἶνε ὅτι μεταχειρίζονται τοὺς ὑπηρετάς των «πατρικῶς». Διὰ τοῦτο ἴσως οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι δὲν ἀποφεύγουν καὶ τὰς «πατρικῶς» τιμωρίας...

— Τράνκελ, γιατί τὸ τσάι δὲν εἶνε ἐτοιμὸν; ἠρώτησεν ὁ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν.

— Παρακαλῶ τὸν κύριον νὰ με συγχωρήσῃ, ἀπήντησεν ὁ Τράνκελ κατασυγχυσμένος· ἀλλὰ τὸ ἐξέχασα...

— Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, Τράνκελ, ὑπέλαθεν ὁ τραπεζίτης, καὶ ἔχω λόγους νὰ πιστεῶ ὅτι δὲν θὰ εἶνε καὶ ἡ τελευταία.

Ἡ κυρία Γιοχάουζεν καὶ ὁ ἀνδράδελφός της, κινουῦντες τὴν κεφαλὴν ἐπιδοκιμαστικῶς, ἐπλησίασαν τὴν ἐκ πορσελάνης καλλιτεχνικωτάτην ἐστίαν, ἡ ὁποία, εὐτυχῶς, δὲν ἦτο σβυσμένη ὅπως τὸ σαμοβάρι.

Ὁ Τράνκελ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς νὰπαντήσῃ. Πραγματικῶς, δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ὑπέπιπεν εἰς αὐτὸ τὸ λάθος, τόσῳ φοβερὸν διὰ τοὺς ἀδελφοὺς Γιοχάουζεν... Τότε ὁ τραπεζίτης ἐξῆγαγεν ἐκ τοῦ

θυλακίου του ἐν σημειωματάριον, ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγας λέξεις, ἀπέσπασε τὸ φύλλον καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Τράνκελ, λέγων:

— Πήγαίνε το αὐτὸ καὶ περίμενε νὰ σοῦ δώσουν ἀπάντησι!

Ὁ Τράνκελ ἐγνώριζε καλὰ διὰ ποῦ ἦτο ἐκεῖνο τὸ γράμμα καὶ τί εἶδους ἀπάντησιν ὄφειλε νὰ περιμένῃ... Δὲν ἐπρόφερεν ὅμως λέξιν, ὑπεκλίθη, ἤσπασθη τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του, καὶ ἐξῆλθε διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

Τὸ σημείωμα περιεῖχε μόνον αὐτὰς τὰς λέξεις:

«Ἐξηφανίσθη εἰς τὸ νύκτιον σκότος...» (Σελ. 93, στ. α')

«Μετρήσατε εἰς τὸν ὑπηρετὴν μου Τράνκελ εἰκοσιπέντε (ἀρ. 25) ραβδι-μοῦς.

«ΦΡΑΓΚ ΓΙΟΧΑΟΥΖΕΝ»

Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξῆρχετο ὁ ὑπηρετῆς:

— Μὴ λησμονήσῃς νὰ μοῦ φέρῃς πίσω τὸν λογαριασμό! εἶπεν ὁ τραπεζίτης.

Ὁ Τράνκελ βεβαίως δὲν θὰ τὸ ἐλησμονοῦσε. Διότι ἤξευρεν ὅτι δυνάμει τοῦ λογαριασμοῦ ἐκείνου ὁ τραπεζίτης θὰ κατεβάλλεν εἰς τὸν δικαιούχον τὸ τίμημα τῆς ποινῆς, κατὰ τὸ τιμολόγιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀρίσῃ ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.

Ούτως συνέβαινον τὰ πράγματα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ ὡς οὕτω συμβαίνουν ἀκόμη καὶ σήμερον εἰς τὰς Βαλτικὰς, βεβαίως δὲ καὶ εἰς ἄλλας ἐπαρχίας τοῦ Ρωσικοῦ Κράτους!

Ὅλιγα λέξεις τώρα περὶ τῆς οἰκογενείας Γιοχάουζεν.

Ἡ ἀριστοκρατία τῶν Βαλτικῶν Ἐπαρχιῶν χαίρει ὄχι μόνον μεγάλης ὑπολήψεως ἀλλὰ καὶ δυνάμεως πραγματικῆς. Καθὸ γερμανικῆς καταγωγῆς, εἶνε ἀρχαιότερα τῆς καθυπὲρ ρωσικῆς ἀριστοκρατίας καὶ διατηρεῖ σπουδαιότατα προνόμια, — μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὸ δικαίωμα νάπονημὴ διπλώματα εὐγενείας, τίτλους, μὲ τούς ὁποίους δὲν θάπῃξιν νά τιμηθοῦν καὶ αὐτὰ τὰ μέλη τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας!

Παρὰ τὴν ἀριστοκρατίαν αὐτὴν συνυπάρχει ἡ τάξις τῶν ἀσπῶν, ἴση καὶ μάλιστὰ ἀνωτέρα κατὰ τὴν δύναμιν ἐνεργείας συμμετοχῆς τῆς εἰς τὰς ἐπαρχιακῆς καὶ δημοτικῆς διοικήσεως, καὶ, ὅπως ἡ ἄλλη, γερμανικῆς καταγωγῆς σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου. Περιλαμβάνει τούς μεγαλειπόρους, τούς τραπεζίτας, τούς ἐφοπλιστὰς καὶ τούς βιομηχάνους. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν ἀνήκει, κατέχουσα μίαν τῶν ἀνωτέρων θέσεων, καὶ ἡ οἰκογένεια Γιοχάουζεν, τῶν ὁποίων ὁ τραπεζιτικὸς Οἶκος ἐθεωρεῖτο ἐκ τῶν πρώων τῆς Ρωσίας.

ὑπὸ τὰς προνομιοῦχους ταύτας τάξεις, τὰς ἐπιβλήθεισας εἰς τὰς Βαλτικὰς Ἐπαρχίας, φυτοζωοῦν οἱ χωρικοί, οἱ ἀγρόται, οἱ γεωργοί, — ἐν ἑκατομμύριον περίπου, — οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν τὴν κυρίως αὐτόχθονα πληθυσμὸν τῆς χώρας, οἱ Λέττωνες ἐκεῖνοι, οἱ ὀμιλοῦντες τὴν ἀρχαίαν τῶν σλαυικῆν διάλεκτον, ἐνῶ ἡ γερμανικὴ μένει ὡς γλῶσσα τῶν ἀσπῶν. Εἰλωτες δὲν εἶνε πλέον οἱ χωρικοί, ἀλλὰ τούς μεταχειρίζονται συνήθως οἱ τοιοῦτους, τούς ὑπανδρεύοντες ἐνίοτε παρὰ τὴν θέλησίν των, κλπ. Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται πῶς ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις ἐσκέφθη νά μεταβάλλῃ τὴν ἀξιοθρήνητον ταύτην κατάστασιν, εἰσάγουσα τὸ σλαυικὸν στοιχεῖον εἰς τὰ ἐπαρχιακὰ καὶ τὰ δημοτικὰ Συμβούλια τῆς χώρας, καὶ ἐκ τούτου ὁ δεινὸς ἐκεῖνος ἀνταγωνισμὸς, ἡ πάλη μεταξὺ Γερμανῶν καὶ Σλαύων, τῆς ὁποίας τὰ φοβερὰ ἀποτελέσματα θά ἴδωμεν προχωρούσης τῆς διηγήσεως.

Ὁ κύριος διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς ἦτο ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο ἀδελφῶν, ὁ Φράγκ Γιοχάουζεν. Ὁ νεώτερος ἦτο ἄγαμος. Ὁ Φράγκ, τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, ἦτο νυμφευμένος μὲ μίαν Γερμανίδα ἐκ Φραγκφούρτης. Πατὴρ δύο τέκνων ἑνὸς υἱοῦ, τοῦ Καρόλου, εἰσελθόντος εἰς τὸ δέκατον ἔνατον ἔτος, καὶ μίᾳ κόρης, δωδεκαετοῦς. Ὁ Κάρολος συνεπλήρου τότε τὰς σπουδὰς του

εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Δόρπατ, ὅπου καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ υἱὸς τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, θά ἐτελειῶνε μετ' ὀλίγον τὰς ἰδικὰς του.

Ἡ Ρίγα, ἡ κτίσις τῆς ὁποίας ἀνέρχεται εἰς τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα, ἦτο, τὸ ἐπαναλαβάνομεν, μᾶλλον γερμανικὴ πόλις παρὰ σλαυικὴ. Αἱ περισσότεραι τῶν οἰκιῶν τῆς, μὲ στέγας ὑψηλὰς καὶ ἐπικλινεῖς, ἦσαν ῥυθμοὶ γοθικοῦ, ὀλίγα δὲ μόνον οἰκοδομήματα ὑπενθύμιζαν τὴν βυζαντινὴν ἀρχιτεκτονικὴν μὲ τὰ παραδόξα σχήματά των καὶ μὲ τούς χρυσοῦς τῶν θόλους.

Ἡ κυριώτερα πλατεῖα τῆς Ρίγας εἶνε ἡ τοῦ Δημάρχειου, ὅπου βλέπει κανεῖς ἐξῶθεν μὲν τὸ Ραιχάουζ μετ' ἑνὸς τῶν πύργων, τὸν στολισμένον μὲ μεγά-

λας σφαῖρας, ἐκεῖθεν δὲ τὸ ἀρχαῖον μνημεῖον τῶν Ἱπποτῶν τῆς Μαύρης Κεφαλῆς, παράδοξον μᾶλλον παρὰ μεγαλοπρεπὲς κτίριον, ἐπιστεφόμενον ἀπὸ μυτερῶς πυργίσκους, τῶν ὁποίων οἱ ἀνεμοδείκται τρίζων ὀρθνωδῶς...

Ἐπὶ τῆς πλατείας αὐτῆς εὐρίσκεται καὶ ἡ Τράπεζα Γιοχάουζεν, ἀρκετὰ ὠραῖον οἰκοδόμημα, νεόκτιστον. Τὰ γραφεῖα τῆς εἶνε εἰς τὸ ἰσόγειον αἱ αἰθούσαι τῆς ὑποδοχῆς κατέχουν τὸ πρῶτον πάτωμα. Ἡ οἰκογένεια Γιοχάουζεν ὁμοιοῦσι. Οἱ δύο ἀδελφοὶ συμφωνοῦν καθ' ἑαυτοὺς. Ὁ πρεσβύτερος ἔχει τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τῆς Τραπεζῆς. Ὁ νεώτερος διευθύνει εἰδικώτερον τὰ γραφεῖα καὶ κρατεῖ τὸ ταμεῖον.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 104ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 4 Αὐγούστου 1907 πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου π. ε. δημοσιευθεισῶν 170 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέμως ὁ δὲ ἐντὸς τῆς καθιερωθεῖσης ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ἀπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ πῶς τῶν ἀπονεμομένων ἑκάστῳ Ἐδοῖμον.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω).

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλληνόπουλις, 165 [9E].
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ναυκρατοῦσα, 158 [9E]. — Κίρκη, 137 [8E]. — (Ὁ Μαριμαρωμένος Βασιλεὺς, μὲ λύσεις 162 [9E] καὶ ὁ Λευκοκύματος Αἰγιαλός, 161 [9E], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυγχόντες ἤδη Α' ἢ Β' Βραβείου εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς.)
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαγαμένη Γαζία, 111 [7E]. — Ἠχώ τῆς Καρδίας, 57 [4E]. — Φαινὸς Ἀσπὴ, 50 [3E]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Βραχὼδης Ἀκροθαλασσῶν, 127 [8E]. Ἀργεῖος Ἐρμῆς, 120 [7E]. Μαγεμένο Ποτήρι, 70 [4E] καὶ Ὑακρόφρανο Ἑλληνόπουλο, 62 [4E].)
- ΕΠΙΛΟΓΟΙ: Λεοβιακὸν Ἄνθος, 48 [3E]. — Πιστις-Πατρίς, 44 [3E]. — Κόρη τῶν Κυμάτων, 43, [3E]. — Κίτρινο Νόμισμα, 28 [2E]. — Ταπεινὸ Γιοσεμ, 28 [2E]. — Σαυθὴ Κρητικοπούλα, 27 [2E].
- ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κόρη τῶν Ὀνείρων, 14 [E].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν).

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, 161 [9E].
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θέλλει, 156 [9E]. — Ναυάρχος Νέλων, 151 [9E]. (Τὸ Ζήτω ἡ Ἑλλάς, μὲ λύσεις 162 [9E], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὡς τυχὸν ἤδη Β' Βραβείου)
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Συριανὴ Ναυτοπούλα, 134 [8E]. — Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, 130 [8E]. — Γενναῖος Πορτικὸς, 119 [7E]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Ἀνοιξιάντιο Λουλοῦδι, 147 [9E]. Ἐθνικὸν Λάβαρον, 146 [9E] καὶ Λάκρον τῆς Μακεδονίας, 141 [8E].)
- ΕΠΙΛΟΓΟΙ: Βασιλεὺς τῶν Χρυσανθῆμων, 106 [6E]. — Ἑλληνικὸν Σίφος, 101 [6E]. — Προσφιλὴς Ἀνάμνησις, 92 [5E]. — Κυρία Σκαρφαλόστρα, 87 [5E]. — Συριανὴ Σανθούλα, 73 [4E]. — Χονδροκέφαλος, 61 [4E].
- ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἐνωσις ἢ Θάνατος, 56 [4E]. — Σταγὸν ἐν τῷ Ὀμιανῶ, 52 [4E]. — Παγωμένη Θάλασσα, 48 [3E].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω).

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θανατικὸς τῶν Ἠρώων, 149 [9E].
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροπόνος, 106 [6E]. — Μικρὸ Διαβολάκι, 78 [5E]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Γλυκιὰ Πατρίδα, 139 [8E] καὶ Μικρὸς Λόγγος, 66 [4E], ὁ τελευταῖος οὗτος ὡς ἀδελφὸς συνδρομητοῦ λαμβάνοντος μέρος εἰς τὸν ἴδιον Διαγωνισμὸν.)
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων, 58 [4E]. — Ὄνον Σκιά, 56 [4E]. — Προῆ τῶν Ἀγγέλων, 40 [3E].
- ΕΠΙΛΟΓΟΙ: Νευρόσπαστο, 21 [2E].
- ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἐστεμμένη Καλλονή, 18 [2E]. — Ροδοπέριος Μικροῦλα, 17 [E]. — Ὄνον τῆς Κόπρου, 13 [E].
- ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις, ἀναμῆξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀκαιοῦρις, 7. — Γαλιζῖος Ὀδρανός, 28 [2E]. — Ἐλευθέριος Ἑλληγ, 21 [2E]. — Ἑλληνικὸν Κλέος, 24 [2E]. — Ζωντανὴ Κούκλα, 1. — Ἰεροφάντης, 9. — Κορυδαλὸς τοῦ Αἵμου, 6. — Μιρόζα, 24 [2E]. — Ναυτοπούλα τῆς Δόξης, 8. — Παρνασσός, 2.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

[Ἐπίτιμος Πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου «Ἡὼς».]

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν 96ον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀύσεων. [Ἰδε. Διάπλαιν τοῦ 1907, σελ. 270]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Διακριθεῖσα Ἀρσενική, βλέπουσα γάταν νὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν θάλασσαν, φωνάζει πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς: — Διδῶξέ την, καίμενε, γιατί θά φάη τὰ ψάρια!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννωμένου Φοίνικος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΥΕΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ Ὁ Σύλλογος «Ὁραία Χίος» ἐνέγραψε δι' 6 μῆνας τὴν ὑπ' ἀριθ. 23 συσταθεῖσα πέρουσι πτωχῶν κώρη, καὶ δι' ἐν ἔτος τὸ ὑπ' ἀριθ. 25 τοῦ 1907 συσταθῆν πτωχῶν παιδίων. Ὁ Ἰηραῖος Νεῖλος ἐνέγραψε διὰ τὸ 1908 τὴν ἐν Βόλῳ ἀπορον κώρη, συσταθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 1 τοῦ 1907. Διὰ τὸ συσταθῆν εἰς τὸ 9ον φύλλον ε. ε. ὑπ' ἀρ. 1 πτωχῶν παιδίων, μὲ ἐστεῖλαι συγχρόνως δύο Σύλλογοι — ὁ ἐν Μιτυληνῇ «Ἀγίων» καὶ ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ «Ὁραία Χίος» — ἀπὸ 8 δραχμῶν, ἦτοι ἐν ὅλῳ δρ. 16, διὰ τῶν ὁποίων τὸ ἐνέγραφα συνδρομητὴν διὰ τὰ δύο ἔτη 1908 καὶ 1909. Ἐπίσης τὸ Τέκνον τῆς Ἐρήμου ἐστεῖλεν 1 φράγκον διὰ ψευδῶν τῶν τοῦ ἴδιου πτωχοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον, βλέπετε, διαμῆξ ἔγινε ζάπλουτον! Θερμώτατα συγχαρητήρια εἰς ὅλους τούς ἀνωτέρω εὐγενεῖς καὶ φιλανθρωπίους φίλους μου. Ὁ Φοῖβος Ἐδρώντας μὲ γράφει: «Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς μὲ πόσῃν χαρὰν αὐτὰς

τὰς ἡμέρας ἐνεργῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, καὶ πόσῃν ὑπερφάνειαν ἀισθάνομαι ἀναλογιζόμενος δι' ἡμεῖς θὰ κάμωμεν τὴν Τρίτην Περιόδον σου. Ἔως τώρα ἔχω ξεσπαθῶσει 8 συνδρομητὰς καὶ ἐλπίζω δι' ἐμέρι τῆς 15 Μαρτίου θά φθάσω τὸν ἀριθμὸν 20. Ἡ χαρὰ μου διότι συτελεθῆ εἰς τὴν ἴδουσαν τῆς Τρίτης Περιόδου σου δὲν δύναται νὰ περιγραφῆ, οὔτε ὁ ἀψυχὸς οὗτος γάρτῃς νὰ τὴν ἐκφράσῃ! Καὶ ἡ Ἀγνοῦσα τῆς Σωτηρίας, ἡ ὁποία ξεσπαθῶσε καὶ αὐτὴ καὶ θά ἐξακολουθήσῃ, ἐνθαρρυνθεῖσα ἀπὸ τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν, μὲ γράφει: «Τὶ χαρὰ ἄμα θά λάβωμεν τὸ φυλλάδιόν σου τυπωμένον εἰς ὄρατον χαρτὶ καὶ μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας, καὶ θά συλλογιώμεθα δι' αὐτὰ καὶ ἡμεῖς συτελετάμεν κατὰ τὴν εἰς τὴν βελτίωσιν αὐτῆν!... Εἰς ἔργον λοιπὸν ὄλοι. Πρέπει, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν!»

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις διὰ τὸ περιοδικόν μας, Ἑλληγίς τῆς Ἀνατολῆς, καθὼς καὶ διὰ τὸ πλῆρες ἀγάπης ποιηματάκι. Ἐλπίζω δι' ἐπίσης θά τὰ καταφέρῃς καὶ εἰς τὸ ξεσπάθωμα, πού μὲ τὸ σπῃ ἐγγενεῖαν μὲ ὑπόσχεσαι.

Ὁ Μικρὸς Πολωνός δὲν κατάρθωσε νὰ ἐγγράφῃ κανένα ἀπὸ τούς φίλους του, διότι τῷ ἔλεγον δι' ἡμῶν γραμμένον εἰς ἀγγλικά καὶ γαλλικά περιοδικά. (Φαντασθῆτε, Ἑλληνόπαιδες αὐτοὶ καὶ νὰ προτιμοῦν τὰ ξένα!) Ἄλλ' ὁ Μικρὸς Πολωνός δὲν ἀπληπίσθη σὰν τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι, εὐρεν ἄλλο μοπάτι, καὶ μὲ ἰδικὰ του χρήματα, ἐνέγραψεν ἕνα πτωχὸν παιδί. Οὕτω ἐδιδασιάσθη καὶ αὐτός, καὶ ἔκαμν ἐκεῖνο πού ἐζητήσα ἀπὸ ὄλους τούς φίλους μου διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ περιοδικοῦ μου. Ἐγγέ τοῦ!

Μία φίλη μας ἀπὸ τὴν Λάρισσαν, — ἃς μὴν εἴπω τὸ ὄνομα, — μὲ γράφει δι' ἡμῶν πῶσῃν θά εἶνε συνδρομητρία, εἰάν δὲν τὴν βραβεύσω ἐπιτέλους εἰς ἕνα οἰονδήποτε Διαγωνισμὸν. Καλὰ, θά πῆτε, ἂν τὸ ἀξίξῃ μὲ ἂν δὲν τὸ ἀξίξῃ; ἂν ἄλλοι διαγωνιζόμενοι εἶνε καλλιτέροι τῆς; Ἐ, αὐτὰ ἡ φίλη μου δὲν τάκοῦει, διότι ἔχει τὴν ἰδέαν — πῶς τῆς ἐπέρασαν ἄρα γε; — δι' ἡμῶν βραβεύονται οἱ ἰκανώτεροι, ἀλλὰ... ἀλλὰ... ὅσοι ἔχουν τὰ μέσα! Καὶ δι' αὐτὸ, λέγει, βραβεύονται πάντα οἱ ἴδιοι. Ἀφίνω δι' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀκριβὲς, διότι δὲν βραβεύονται δὲ καὶ πάντα οἱ ἴδιοι... Ἄλλ' ἔστω δὲν ἐυλογίσθη ἡ φίλη μου δι' οἱ ὀλίγοι βραβευόμενοι ἐπανειλημμένως, αὐτοὶ εἶνε οἱ ἰκανώτεροι, καὶ δι' ἡμῶν ἀνοῦμαι τὸ βραβεῖον, ἐναντίον τοῦ ἀμέσου συμπερονοῦτος μου, τὸ ὅποιον θά ἦτο νὰ εὐχαριστῶ ὅσα τὸ δυνατὸν περισσοτέρως συνδρομητὰς μου, βραβεύουσα καθε φορὰν καὶ ἄλλους; — Δι' ὅλα αὐτὰ, μετὰ λύπης μου μεγάλης, διέκοφα τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου πρὸς τὴν φίλην μου. Ἐχάσα μίαν συνδρομητρίαν. Ἄλλὰ δὲν σημαίνει τίποτε. Ἐγὼ θά ἐπιπροτιμοῦσα νὰ τὰς χάσω ὄλας, καὶ ὄλους, καὶ νὰ μὴν ἐκδίδω πλέον περιοδικόν, παρὰ νὰ δώσω ἔστω καὶ ἕνα βραβεῖον χατηρικῶς. Αὐτὸ νὰ τὸ ξεψέρετε καλὰ, μὰ τὸσον καλὰ, ὅσον ξεψέρετε τὸ Πάτερ Ἡμῶν καὶ τὸ Πιστεύω...

Ὁ περὶ οὗ ἐρωτῆς, Ἀναγεννώμενε Φοῖνιξ, δὲν ἔχει ψευδῶν. Ὅστε λοιπὸν ἀπ' ὅλα συλλέγεις ἐσὺ καὶ δελταῖα, καὶ γραμματόσημα, καὶ Μικρὰ Μυστικά, καὶ νομίσματα. Δηλαδὴ ἀρχαῖα διότι νὰ νομίσματα δὲν πιστεύω νὰ συλλέγῃς ἀκόμη πρὸς τὸ παρὸν μόνον τὰ σκορπῆς... ἔ;

Ἀμυβάνεις καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λευκῶν Λέξεων — μὲ γράφει ἡ Ἐνθουσιώδης Ἑλληγίς — τί ὄρασι πάλιν αὐτὴ ἡ καινοτομία! Πάντοτε σκέπτεσαι νέα πράγματα διὰ νὰ διακτεδάξῃς τούς συνδρομητὰς σου, καὶ τὴν μίαν φορὰν καλλίτερα ἀπὸ τὴν ἄλλην. Τώρα περιμένω καὶ τὰς μεγάλας καινοτομίας, αἱ ὁποῖαι δὲν θάρρησιν, πι-

στεύω...» Τούτο, φίλη μου, ἐφαρτῆται ἀπὸ τὸ ξεσπάθωμά σας. Διαπλασθῆτε, καὶ ἐγὼ νὰ χλιποπλασασθῶ!

Κάλυξ τοῦ Ἄνθους τῆς Ἀνατολῆς, δώδεκα, καὶ ὄχι δέκα, εἶνε αἱ λευκαὶ λέξεις. Καλαὶ αἱ Ἀσκήσεις, ἀλλ' ἐστάλησαν παρακαίρως. Τὶ λέγει σχετικῶς ὁ Ὁδηγός; Ἐυχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐγενεῖς προσπαθείας.

Ἡ Ἐγγὴ τῆς Μάννας μὲ γράφει: «Ἄν ἡμεῖς οἱ παλαιοὶ, πού ἔχομεν ἄλλος 5 καὶ ἄλλος 6 χρόνια συνδρομηταί, δὲν ἐγγράφωμεν ἕκαστος ἀνάλογον ἀριθμὸν συνδρομητῶν, ἀπὸ ποίου; θά περιμένωμεν; Βεβαίως καὶ οἱ νέοι ὀφείλουσαν νὰ φροντίσῃ, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο ἡμεῖς. Αὐτὸ τὸ καθῆκον τὸ κατατάσσω μεταξὺ τῶν πρώτων, ἰσοτίμων σχεδὸν μὲ ὅσα ἔγω, κατὰ τὴν ὠριμότην ἡλικίαν, νὰ ὑπηρετήσω τὴν πατρίδα μου.»

Ἰωάννα Λάρα, δὲν πιστεύω νὰ μὲ γράφῃς τίποτε καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπῆντησα. Δὲν εἶδα τί γράφεις ἢ «Πρόδοδος» διὰ τὸν Σάλλογον σας, διότι δὲν τὴν λαμβάνω. Ἄν ἔχῃς τὸ φύλλον, μὲ τὸ στέλλεις.

Ἀλήθεια, Σαυθὴ Κρητικοπούλα, μόνον ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ χιονίστρας δὲν ἀγαποῦν τὸν χειμῶνα!... Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις πρὸς τὸν ἔργον του, τὰ ὅποια ἀνέγνωσες ὄλα. Σοῦ στέλλω καὶ τὴν Γ' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων», ἡ ὁποία θά σοῦ ἀρέσῃ ἀκόμη περισσότερο.

Χιονισμένον Λάσος, τί νὰ σοῦ εἰπῶ! Ἄν τὸ ἰδιώμα σου, νὰ μὴν εἰμπορῆς νὰ παίξῃς ἐμπρὸς εἰς ξένον, εἶνε ἀκατανίκητον, τότε δὲν πρέπει νὰ λάβῃς μέρος. Ἐκτός ἂν τὸ πάρησι πᾶ ἀπόφασι καὶ εἰπῆς ἀδὲν μὲ μέλει, ὅτι καὶ νὰ γίνῃ! Ἄς τὰ χάσω! Ἄς ἀφίσω τὸ κομμάτι στὴ μέση καὶ ἄς φύγῃ! Τότε εἶμαι βεβαία δι' ἡμῶν παίξῃς μὴν χαρὰ. Καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐπίσης, διότι θά ἔχῃς λάβῃ τὸ ἀβάπτισμα τοῦ πορῆς!

Ὁραία ἐπιστολὰς μὲ γράφειν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Μεγάλη Ἰδέα, Κυματοβραχίον Νησί, Ἀγρὰμπισι, Καρδανολέων, Ἰδανικὸς τῆς, Ἠχώ τῆς Καρδίας, Γλυκιὰ Ἑλλίς, Κωνσταντῖνον Λάβαρον.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδὲν ψευδῶνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεύεται ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεύμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρευα, καὶ ὄσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

- Νέα ψευδῶνυμα: Νηρῖς τοῦ Αἰγαίου, κ. (Ε. Π.). Μαγεμένο Ροδον, κ. Φιλοτέχνη Κόρη, κ. Ἀλατοκούκι, κ. (!) Λεοντοκόσδος Λαγός, κ. (Α. Α.) Μικρασιάνης, κ. (Ν. Κ.) Μέλλον Στρατιώτης κ. (νὰ πού σοῦ ἔγινε ἡ γάρτις) Ἀυτοκρατορία Ἐδδοῖα, κ. (Κ. Λ. Ε.) Ἀστρὸν τῆς Δόξης, κ. (Α. Γ.) Πύργος τοῦ Ἀσάνδρου, κ. (Ε. Κ.) Ἐθνικὸν Ὀργεῖον, κ. (Ο. Τ. Δ.) Γιάννης Ἀγιάννης, κ. Ἀτρεῖς τῆς Κωνσταντινου, κ. (Ν. Κ.) Συνομοποιούλα, κ. (Ε. Α.) Στόγιος, κ. (Φ.) Διαβολάκι τῆς Σκασίλλας, κ. (καὶ ὄχι τῆς Ἀκασίλλας) ὅπως κατὰ λάθος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 8ον φύλλον. Ἐθνικὴ Ἐρμυρασία, κ. (+) καὶ Θαυροαλέα Βολή, κ. (Κ. Μ.)

Ἀνανεύσεις ψευδωνύμων: Κίρκη, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστέινουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδῶνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τούς ἔχοντες ψευδῶνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδῶνυμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Ἄερι τῆς Ἐλευθερίας μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Κλέος καὶ Αἰθεροβάμων Ἀρματηλάτην — ὁ Αἰθεροβάμων Ἀρματηλάτην μὲ τὸ Ἐνωσις ἢ Θάνατος, Ἄερι τῆς Ἐλευθερίας καὶ Ἑλληνικὸν Κλέος — ἡ

Ρευβάζουσα Καρδιά με την Μελαγχροινή Σεληρολάριδα, Χρυσόκομη Απόλλωνα και Δήμητρα — ο Φλοίσβος του Ρύακος με την 'Ελληνίδα, Μουσικήτην Απόλλωνα και Καρπουζόφλουδα — ο Χορός του Ζαλόγγου με τον Μαμαραωμένο Βασιληάν, Ρυολέττον και Δικηγόρον των Συνδρομητών — ή Κάρι με την Αθήνη, Κόμησαν της Φουλλανδίας και Κόμητα Κάτι τι — το Πφ-πφ-πφ με τον Μαμαραωμένο Βασιληάν, Εδών της Μάνγας και 'Αγκάθι — ο Ναυτόπαις της Θυέλλης με την Μαργαρίταν της 'Αεροπόλειας, Φυσιολάτριδα και Κόκκινη Γραβάν — ή 'Αγοριοβόλιετα με την Κάρι με την Τροβατορέ — ή Μυροέσσα Φύσις με την Μυροβόλον Χαραυγήν — ή Ναυτοπούλα του Μεσολογγίου με την Εδών της Μάνγας, Ραϊσά και 'Ελπιδοφόρον — ή Μεγάλη 'Ελλάς με το 'Αστρον 'Εσπερινόν, Σανθόν Μουσική και 'Ηρωίδα του Μεσολογγίου — ο Παντογλυμμός με το Μαγεμένο Ποίησι και 'Ερυνθραν Γαλέρα — ή Κόκκινη Γραβάν με την Κυρία δέν με Μέλις, Μαμαραωμένον Βασιληάν και Γλυκοχάραμα — ή Ρευβάζουσα Σεληρολάρις με την Μελαγχροινή 'Ερημίτιδα, Μελαγχολικήν Σεληρολάριδα και Μελαγχολικόν 'Ονειροπόλον — ο Κήρυξ του Δικαίου με τον Μουσικήτην 'Απόλλωνα και Αθηνάϊαν Βασιλοπούδα — ο Μουσικήτης 'Απόλλων με το Μαγεμένο 'Αερογάλι και Δικηγόρον της Νεολαίας — ο Φοίβος 'Ερώτας με το 'Αστρον 'Εσπερινόν, Γυιόν του 'Ισκιου και Σανθόν Φοίβην.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: Διαβόλου της Σκασίλας (το άρ'ηκα ή περί ής έρωτας όχι, δέν είνε) 'Εθνικόν 'Ονειρον (διδεχόσα τας ευχαριστίας σου δπου έπρεπε) Γλυκοχάραμα (ευχαριστώ πολύ διά το ξεσπάθωμα) Δημ. Α. Μ. (σε παρακαλώ να στείλεις άλλο ψευδώνυμον, διότι αυτό δέν ήμπορώ να τό εγκρίνω' τό φύλλον μας πηγαίνει και εις ένα κράτη και υπόκειται εις λογοκρισίαν — ως κοινολόπουλο, αυτά θά τά ξενήρς) 'Αρχαίαν 'Ελλάδα (ευχαριστώ διά τό ξεσπάθωμα) 'Εροίλια της 'Αγγίλων (βεβαίως τας λαμβάνω' άλλα καλλίτερα θά ήτο να τας έστειλες εντός φακέλλου ανοικτού) Δικηγόρον της Νεολαίας (σ' έπαναβλέπω μετά πάσης χαράς και έλπίζω ότι θά φαίνεσαι τακτικά) Ζήτω ή 'Ελλάς (ωραιοτάτη ή έπιστολή σου διά την Γκαμήλαν) Κίρκην (έλπίζω ότι έπέρασαν οι παραφρονίες...) 'Ελπίδα της 'Ελευθερίας (ιδέ τι άπαντό παραπάνω εις άλλην φίλην μου περί Πνευματικίων 'Ασκήσεων) Θεοδόσιον τον Μέγαν (έστειλα ευχαριστώ διά τας ενεργείας) Μυροέσσαν Φύσιν, 'Ανδριάντα του Κολοκοιρώνη (θερμάς ευχαριστίας διά τό ξεσπάθωμα' έλθην ή προθεσμία και τώρα ετοιμάζεται ή κρίσις της 26ης Κυριακής) Τέκνον της 'Ερημον (τα-τα τό είπαμεν: όλα θά γίνουν άνευ αδήξιας της συνδρομής' διά τοϋτο δέν δημοσιεύω την πρότασιν σου, μοιόντι σε υπερευχαριστώ διά τό ζωηρόν ενδιαφέρον) Χώμα 'Ελληνικό (τι λαμπρό γράμμα και τι λαμπρό ξεσπάθωμα! εύγε, κόρη μου!) Δεκαοκταετία 'Ονειροπόλον (τό 'Αθρόον αποκλείεται κατά τον νέον Κανονισμόν) Χιακόν 'Οθρανόν (είνε και φέτος, άλλα με άλλο ψευδώνυμον) 'Εδώνη Ονητήν, Γυμνασιούπαιδα (ευχαριστώ πολύ) 'Εξυπνον Βλάνα (αι προτάσεις σου εις τό προσεχές) 'Αργυρολίην Πηγειόν, Μυσοειδα, Φαίμε Χανονί (έστειλα έκ νέου) Παλλάδα, Διακρυθείσαν 'Αρσενικήν, 'Υπερήφανον Λέοντα (φίλησέ μου την αδελφούλαν) Μαγεμένο Ρόδο κλπ. κλπ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 12 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί: έξ 'Αθηνών και Περαιώς μέχρι της 26 Φεβρουαρίου εκ των 'Επαρχιών μέχρι της 7 Μαρτίου, εκ του 'Εξωτερικού μέχρι της 22 Μαρτίου.

106. Στοιχειόγραφος.
Φίλε, μή με φοβηθής, και δέν είμαι άγριον' Πρόσθεσε μου κεφαλήν να μή μ' έγνη, αυριον.
'Εστάλη υπό του Γενναίου Ποντικού

107. Συλλαβογράφος.
Σύνδεσμο, γράμματα τρία βάξεις στή γραμμή Κ' άκου τί παθαίνεις;
Χωρίς να τό καλονοιώσης, φίλε, στή στιγμή Πνήγασαι, πεθαίνεις.
'Εστάλη υπό του Ρυολέττου

108. Αίνυμος.
Ποιά είνε ή μικρή τρυπίτσα, μάντευσε, που πράγματα της βάξω χιλία δυό άπ' όταν εγεννήθηκα ως σήμερα, όμως να την γεμίσω δέν ήμπορω;
'Εστάλη υπό της 'Ιωάννας δ' 'Αγκ

109. Λογοπαίγνιον.
Ποιά λέξις, ενώ είνε γένους θηλυκού, έχει τρία γένη;
'Εστάλη υπό του 'Αγγελίου 'Ερμού

110. Λεξιθρηία.
Νά εύρηθ ή λέξις ελληνική έγούσα όκτώ γράμματα, έξ ών δύο μόνον φωνήεντα.
'Εστάλη υπό του Ζουρολομανδία

111. Κυβόλεξον.
Της Εύρώπης ποταμός, έντομον, προφήτης, ρήμα
Και μία πύλις των αρχαίων, κυβόλεξου δίδουν σχήμα.
'Εστάλη υπό του 'Αριστοκράτου

112. Πυραμίδ.
+ 'Ολόρθο βλέπω κάτι τι έερδ
* + * Που στο λαμόυ του πέρονε
* * + * [κάποιο μέλος
* * * + * * Στή μέση βάξει άπόστολο
[γνωστό]

Και μία θεά στα πόδια θέται τέλος.
Και γίνεται ή τετραμέλι παρέα
Μία πυραμίδα νόστιμη κ' ωραία.
'Εστάλη υπό του Ζήτω ή 'Ελλάς

113 — 114. Κεκοιμένα και άντιστραμμένα όνόματα 'Ζών.
1.—'Η 'Ελλάς έγνω έλπίδων ήμέρας.
2.—'Η άταξία είνε κακόν ελάττωμα.
'Εστάλη υπό του Μουσικήτου 'Απόλλωνος
115—117. Συμπλήρωσις φράσεων.
1) 'Εξ — τά —
2) 'Εξ — τά —
3) 'Εξ — τά —
'Εστάλη από το Μαγεμένο 'Αερογάλι

118. 'Ακροστιχίς μετά Μεσοστιχίδος.
Τά πρώτα γράμματα των ζητούμενων λέξεων άποτελούν τό έτος' τό δε πρώτον της πρώτης λέξεως, τό δεύτερον της δευτέρας και ούτω καθέξής, άποτελούν 'Αργοναυτήν.
1, Μεγάλη Πατρίς, 2, Νυκτόδιον, 3, 'Οργανον θανατικής εκτέλεσεως, 4, Μέταλλον, 5, Τελετή, 6, Βασιλεύς της Φρυγίας, 7, Βασιλεύς της 'Ηλίδος, 8, 'Αρχαίος φιλόσοφος.
'Εστάλη υπό του Ρόδου της 'Ανατολής

119. Μικτόν.
αο - τμτ - ου - σε - αα.
'Εστάλη υπό της Νίκης

120. Φόρδην-Μίγδην.

'Οσενπνομάει κύλος στήνει μηλεζάνονα χρεϊταία.
'Εστάλη υπό του Χιακού 'Οθρανού

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευματικων 'Ασκήσεων του φύλλον 1—2.
1. Διάβολος (διά, βόλος.) — 2. Δέμπος, Λέσθος.—3. 'Αγιος (Α, γή, ός.)
4. ΔΑΥΛΟΣ και ΠΑΙΓΝΙΟΝ. [Η ανά Α Τ γρωσις εκ δεξιών Σ Ο προς τάριστερ Μ Π Α Δ Α Μ Η κατέρχεται έλι Ο Α Ο Ρ κοιτώδης.] — 6. Σ Π Α Ρ Ο Σ Ι ΤΥΡΤΑΙ Ν Κ Α Ν Ο Ο Σ Ο Σ (μύς, Η Ρ Ν Τ Ρ α, φριος, Σ Η Μ Α Ι Α Η 'Ιστορία, Ν Ο θστίς, Σ Ο Ο ρία.) — 7. Σ Κ Υ Ρ Ο Σ 2 + 1 x 6 = 3 — 5 = 1.
— 8. Τη άναλλαγή διά των Ι, Ω: αβρω, μωσ, σείω, πίνω, σπείρω, πιστεύω. Τα παράγωγά των: βροσίς, μισήτός, σεισμός, πόν, σπώρα, άπιστος = ΣΗΣΤΟΣ — 14. ΑΝΤΑΙΟΣ-ΙΑΝΑΣΣΑ (Άχαρί, Ναυαία, Τάιναρον, 'ΑτσασΑ, 'ΙναχοΣ, 'ΟδυσεύΣ, ΣκύλλΑ.) — 15. Μή μοι γένου' ά βούλομαι, άλλ' ά συμμέρει. — 16. 'Η Παρθένος σήμερον τον ύπεροσίον τίκτι (5π' αρ 0' εν ός-σι με ρον-των ύπερ ούς-ιον τίκτι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Η λέξις με άπ'λά στοιχεία των 8 σιμυών λεπτά 10, διά δε τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παζία στοιχεία τό δικάσιον, και με κεφαλαία τό τριτάσιον. 'Ελάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι διγύονται των 15 πληρόνταιώς να ήσαν 15. 'Ο χωριστός στίχος, έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παζία ή άπλά στοιχεία των 8 σιμυών, ύπολογίζεται ως έξ λέξεις άπλά. — Αί μη συνδεδεμένα υπό του άνωτέρου άγγελία δέν δημοσιεύονται.]

Δικηγόρος των Συνδρομητών, έχεις πολλούς χαριτωμένους από την 'Αριάδην και Κάιτην. — **Εδώνης Ονητή.**
Δωρισθησαν άντιπρόσωποι 'Οραίος Χίου 'Ονειροπόλος της Δόξης εν 'Αθίνας και Δημ. Ζωίδης εν Port-Soudan. — Ζητούνται τοιούτοι και άλλαχοϋ. 'Απευθύνεθε τή προέδρω Mlle Hélène Avierinou, Rbn-El-Cafad, Alexandrie (Egypte) (H, 134)

Μεγάλη 'Ιδέα, περιεφρόνησε 'Υπερπατριδικούς και έγένετο 'Ιαπωνέζος! Πώς νύ μοι προταίνεις συμμαχίαν, ένα συμπολεμήσωμεν δραστηριότατον μέλος; Ούτω έκτιμάτε υμείς οι 'Ιαπωνέζοι τους φίλους; — **Αγνοητία Βασιλοπούδας, Πλωκοκοιτάλα, et Compagnie.** (H, 135)

Αγνοητία Βασιλοπούδας! πάρα τό κρουλόγημα; Παραπικά!.. Καλάτι, άραρας και βροχή—χορός, υπιλάρδο, μουσική, συμβιβάζονται; Φώτα! πρασινοφόρος δεσποινίς! τελετή! προέδρους σολή! compliment! merci! — **'Ελληνικό Φιλάτιμο.** (H, 136)

Δεταρισουλλένται! Δέχομαι δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμώ καλλονάς. 'Απάντησις ταχυτάτη και άσφαλεστάτη. Διεύθυνσις άσφαλής: D. Malellis, Aivala (Asie Mineure) (H, 137)

Αναλλάσσω Μικρά Μυστικά. — Photius Poupoulidés, P. O. Box, 148 Farmington, Conn (U. S. A.) (H, 138)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασόν εις την χόραν ήμών ύπηρεσίας και υπό του 'Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 'Εσωτερικού: 'Εξωτερικού: 'Ετησία... δρ. 8,— 'Ετησία φρ. χρ. 10,— 'Εξάμηνος... 4,50 'Εξάμηνος... 5,50 Τρίμηνος... 2,50 Τρίμηνος... 3,— Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΝ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 'Εσωτερικού λεπ. 20. 'Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγούμενων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 'Οδός Ερμούδου άρ. 38, παρά τό Βαρβάκειον.</p>
--	--	---

Περίοδος Β'. — Τόμος 15ος. 'Εν 'Αθήναις, 23 Φεβρουαρίου 1908. 'Ετος 30όν. — 'Αριθ. 13

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ
ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ (Συνέχεια)
ΕΛΕΝΗ: — Έννοείται ότι θά σε κρατήσουμε! 'Απόψε τουλάχιστον σε κρατώ... Και για να με κάμης να ξεχάσω

«Η παραμυθί, ή κλαιώ!» (Σελ. 97)

τη λύπη μου, θά μου πής ένα ώρατο παραμυθί... 'Α, τό θέλω, τό απαιτώ!
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Παραμυθί;... Τί λέτε, δεσποινίς;... 'Ενα κορίτσι στην ήλικία σας;
ΕΛΕΝΗ, ροιαμβευτικώς: — 'Ορίστε μας! Τί σου έλεγα πριν; Για να μου άρνηθοϋν μια χάρι, είμαι μεγάλη—για να μη με πάρουν στο χορό, είμαι μικρή. 'Ωραία τή βρήκατε σεις!... 'Αλλά

«'Η παραμυθί, ή κλαιώ!» (Σελ. 97)
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Μα είνε τρέλλα!...
ΕΛΕΝΗ: — 'Ενας λόγος παραπάνω: Δέν χαλοϋν ποτέ τα γατήρια των τρελλών γιατί γίνονται τρελλότεροι. (Κτυπά τό πόδι της.) 'Θέλω παραμυθί! παραμυθί! παραμυθί!
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Μα άν...
ΕΛΕΝΗ: — 'Εδώ δέν έχει ούτε μά, ούτε άν, ούτε γιατί, ούτε διότι, ούτε διάβολο! 'Ελα! ή παραμυθί, ή κλαιώ! (Γελά.)
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Προτιμώ αυτά τά κλάμματα από τά άλλα. Λοιπόν, έπιμένετε;
ΕΛΕΝΗ: — Πολύ, πάρα πολύ, όσο γίνεται πολύ. Και ποιδ παραμυθί θά μου πής;
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Ποιδ παραμυθί;... 'Θά προτιμούσα να γυρίσω στην κάμαρά μου...
ΕΛΕΝΗ: — Δέν είσαι πολύ γενοαία...

'Ελα λοιπόν... αποφάσιζε!... Μα ξέρεις, θέλω κάτι τι τρομακτικό, μαύρο, διαβολικό, που να μάς τρομάξη και τες δυό.
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Παιδί!
ΕΛΕΝΗ: — Παιδί; πολύ καλά! Να με μεταχειρισθής λοιπόν σαν παιδί. Τί λένε στα παιδιά; Παραμυθία!
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — 'Ας είνε... Θυμάστε την «'Υπηρετρία του Διαβόλου»;
ΕΛΕΝΗ, κροτούσα τας χείρας από χαράν: — 'Οχι... 'Α, τί ώρατο πού θά είνε! 'Ο Διάβολος! 'Από τώρα ανατριχιάζει ή πλάτη μου!.. (Κάθηται εις την πολυθρόναν, διά νάκούση καλά).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, δηγουμένη: — Λοιπόν, μιά εγώ δέν τάκούω πιά αυτά. 'Θέλω παραμυθί! Γρήγορα, να μου πής ένα παραμυθί.
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Μα είνε τρέλλα!...
ΕΛΕΝΗ: — 'Ενας λόγος παραπάνω: Δέν χαλοϋν ποτέ τα γατήρια των τρελλών γιατί γίνονται τρελλότεροι. (Κτυπά τό πόδι της.) 'Θέλω παραμυθί! παραμυθί! παραμυθί!
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Μα άν...
ΕΛΕΝΗ: — 'Εδώ δέν έχει ούτε μά, ούτε άν, ούτε γιατί, ούτε διότι, ούτε διάβολο! 'Ελα! ή παραμυθί, ή κλαιώ! (Γελά.)
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Προτιμώ αυτά τά κλάμματα από τά άλλα. Λοιπόν, έπιμένετε;
ΕΛΕΝΗ: — Πολύ, πάρα πολύ, όσο γίνεται πολύ. Και ποιδ παραμυθί θά μου πής;
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Ποιδ παραμυθί;... 'Θά προτιμούσα να γυρίσω στην κάμαρά μου...
ΕΛΕΝΗ: — Δέν είσαι πολύ γενοαία...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, δίπνουσα από την πολυθρόναν: — Μνήσθητί μου, Κύριε! ('Ολίγον κατ' όλίγον ό τρόμος των έποχορρέ. Σηκώνονται, ήσυχάζουν κάπως και λαμβάνουν τό θάρρος να κντιάξουν γύρω των, εις τό δωμάτιον).
ΕΛΕΝΗ: — Καλή μου Κατερίνα, πήγαίνε να ιδής, έσύ πού είσαι γενοαία!
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: — Γενοαία... όταν δέν ύπάρχη πλέον κίνδυνος... 'Ας είνε, θά πάγω... πηγαίνο να ιδώ. (Διευθύνεται προς την θύραν με κομικούς διαταγμούς.) Πηγαίνο, ναί, αλλά να προσέχεσθε για μένα όσο θά λείπω... και άν δέν ξαναγυρίσω...

«'Ακροάζεται παρά την θύραν...» (Σελ. 98, στ. α')